

BENEATH MY SKIN – NE BÁNTS TÖBBÉ

Műleírás

A videóklip műfaji megközelítése egy nagyon óvatos folyamat volt. A dalban elhangzó, kimondottan érzékeny témákat úgy kellett képre vinni, hogy tapintatos, ugyanakkor kellően érzékletes legyen azon nézők számára is, akiknél az ingerküszöb már régen magasabban jár a megszokottnál. Ma ez a fiatalok többségéről elmondható, ezért is született meg az a döntés, hogy a kendőzetlen témát szinte naturalista módon ábrázoljuk.

A videóklip elején a főszereplő lány egy metaforikus (egyébként iskolai) folyosón áll, ahol a kicsengetést követően beindul az élet. A folyosót ellepik az eltakart arcú alakok, akik lassanként a lány köré gyűlnek. A kilétüket szándékosan fedi homály, szerettem volna érzékeltetni, hogy valójában ez teljesen mindegy, ha többségbe kerülnek. A haditerv a túlerejükön, a tömeg követésén alapul. A történet végére pedig pont ez az egység ingadozik meg, amikor az addig csapatban mozgó, csuklyás alakok között ellentétek merülnek fel, amik a csapat felbomlásához vezetnek. Az alakok egymásra támadnak, szimbolizálva, hogy valójában senki sincs biztonságban, ha az elnyomók éppen úgy határoznak. Ez borúlátó, de sokkal inkább elrettentő példaként szolgál a nézők számára.

A videóklip két szálon mozog, az egyik a fent említett cselekmény, a másik pedig a zenekari imidzs. A cselekményt igyekeztünk kissé talán didaktikusan, de mégis érzékletesen megvilágítani, hideg-fehér és vörös színeket használtunk, amik már az első pillanatban nyugalmatlanságot, feszültséget keltenek. A hátulról érkező reflektorfény jól kiemelte az alakok körvonalát, kissé olyan helyzetbe hozva a nézőt, mintha egy vállatosszobában ülne. A csata közben a vörös színskálát egy nagyobb adag művér is gazdagítja, ami bár talán kicsit túlzás, mégis kellően mellbevágóan mutatja be a lelki sebek felszakításának fájdalmát.

A zenekari jelenetek ebben a klipben szinte másodlagosnak mondhatóak, nem akartam az egyébként vonzó külsejű zenekari tagokkal elvonni a figyelmet a történet üzenetéről. Ismerős eszközökhöz nyúltunk tehát: a zenekari tagokat is hasonló, fehér és vörös megvilágításban vettük fel, így nem különálló tagokként, hanem a történet részeként jelentek meg, a zenei dinamikájukkal mintegy alátámasztva a lánnyal történő események lendületét. A döntés pedig, miszerint a végén senki nem marad talpon, határozott volt. A bántalmazók a földre kerülnek, de a bántalmazott sem lélegezhet fel: arcán az őt bántók vérével, szívében a bántások nem múló traumáival csak mered maga elé, mint aki el sem hiszi, hogy pont vele történt meg az, amiről mindenki úgy gondolta, hogy csak másokkal történhet.